

Sygn. akt I ACa 881/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący :	SSA Ewa Tkocz
Sędziowie :	SA Joanna Kurpierz SO del. Tomasz Tatarczyk (spr.)
Protokolant :	Anna Wieczorek

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2016 r. w Katowicach

na rozprawie

sprawy z powództwa Gminy (...)

przeciwko Województwu (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 20 lipca 2015 r., sygn. akt II C 704/14

1) oddala apelację;

2) zasądza od pozwanego na rzecz powódki 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych z tytułu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO del. Tomasz Tatarczyk	SSA Ewa Tkocz	SSA Joanna Kurpierz
---------------------------	---------------	---------------------

ACa 881/15

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 20 lipca 2015 r. Sąd Okręgowy w Katowicach zasądził od pozwanego na rzecz powódki 69 776,29 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 8 lipca 2011 r., 7 507,88 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 11 sierpnia

2011 r., 19 118,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 25 marca 2012 r., oddalił powództwo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 69 776,29 zł za okres od dnia 26 maja 2011 r. do dnia 7 lipca 2011 r., zasądził od pozwanego na rzecz powódki 8 421 zł z tytułu kosztów procesu. Sąd ustalił, że strony zawarły w dniu 27 października 2009 r. umowę o dofinansowanie projektu „ (...) System Informacji Przestrzennej” w ramach Regionalnego Programu Operacyjnego Województwa (...) na lata 2007 - 2013, której przedmiotem było szczegółowe określenie zasad, trybu i warunków przekazywania i wykorzystywania środków dotacji rozwojowej poprzez dofinansowanie w formie zaliczki lub refundacji części wydatków kwalifikowanych poniesionych przez beneficjenta na realizację projektu. W umowie strony postanowiły, że środki będą przekazywane przez instytucję zarządzającą Programu w formie zaliczki, refundacji poniesionych przez beneficjenta wydatków kwalifikowanych na realizację projektu, refundacja wydatków następować miała poprzez przekazanie dofinansowania w ramach płatności pośrednich i płatności końcowej w terminie czterdziestu dni roboczych od dnia złożenia przez beneficjenta poprawnego wniosku o płatność, w przypadku stwierdzenia wykorzystania środków niezgodnie z przeznaczeniem, bez zachowania obowiązujących procedur beneficjent zobowiązany będzie do zwrotu tych środków w całości lub w części w wysokości określonej jak dla zaległości podatkowych, w takiej sytuacji instytucja zarządzająca będzie mogła dokonać potrącenia odpowiednich środków z kwoty kolejnej transzy refundacji. Beneficjent zobowiązał się w umowie do stosowania przy realizacji projektu przepisów ustawy Prawo zamówień publicznych. Przeprowadzona w dniach 26 - 28 stycznia 2011 r. przez pozwanego kontrola realizacji projektu wykazała, iż powódka zamieściła specyfikację istotnych warunków zamówienia na swojej stronie internetowej w dniu 2 kwietnia 2009 r., z kolei ogłoszenie o zamówieniu zostało opublikowane w (...) Unii Europejskiej 2 dni później – 4 kwietnia 2009 r. Stwierdziwszy, że w ten sposób powódka naruszyła art. 42 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych oraz ogólne zasady wynikające z Traktatu WE – przejrzystości i równego traktowania, pozwany obciążył powódkę korektą finansową, której wyliczenia dokonał na podstawie Taryfikatora wymierzania korekt finansowych za naruszenie prawa zamówień publicznych związane z realizacją projektów współfinansowanych ze środków funduszy UE, przy czym ze względu na to, że stwierdzona nieprawidłowość nie została bezpośrednio przewidziana w tabeli, przyjęto wskaźnik procentowy odpowiadający najbliższej rodzajowo kategorii naruszenia określonego w tabeli. Przy obliczaniu wysokości korekty finansowej zastosowano metodę wskaźnikową, ponieważ w tym przypadku nie można było określić wymiaru szkody wywołanej działaniem powódki. Pozwany egzekwując nałożone korekty finansowe dokonał potrącenia łącznie 96 402,62 zł z transz wypłacanych powódce z tytułu realizacji umowy. Kolejne potrącenia wyniosły 69 776,29 zł z płatności dokonanej w dniu 26 maja 2011 r., 7 507,88 zł z płatności dokonanej w dniu 11 sierpnia 2011 r. oraz 19 118,45 zł z płatności dokonanej w dniu 25 marca 2012 r. Sąd wskazał, że powódka wywodziła roszczenie z tytułu szkody, jaka powstała w jej majątku wobec konieczności częściowego sfinansowania z własnych środków projektu objętego umową stron wskutek bezpodstawnie dokonanych przez pozwanego potrąceń w środkach przekazywanych na podstawie umowy z tytułu refundacji kosztów projektu. Wywiódł Sąd, iż bezspornym pomiędzy stronami był fakt naruszenia przez powódkę art. 42 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych poprzez umieszczenie specyfikacji istotnych warunków zamówienia na stronie internetowej powódki dwa dni wcześniej niż w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Według Sądu, w sprawie znajdował zastosowanie art. 471 k.c., zgodnie z którym dłużnik obowiązany jest do naprawienia szkody wynikłej z niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania, chyba że niewykonanie lub nienależyte wykonanie zobowiązania jest następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Wskazał Sąd, że w myśl art. 98 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006, państwa członkowskie w pierwszej kolejności ponoszą odpowiedzialność za śledzenie nieprawidłowości, działając na podstawie dowodów świadczących o wszelkich większych zmianach mających wpływ na charakter lub warunki realizacji lub kontroli operacji lub programów operacyjnych oraz dokonując wymaganych korekt finansowych. Stosownie do ust. 2 tego artykułu, państwo członkowskie dokonuje korekt finansowych wymaganych w związku z pojedynczymi lub systemowymi nieprawidłowościami stwierdzonymi w operacjach lub programach operacyjnych; korekty dokonywane przez państwo członkowskie polegają na anulowaniu całości lub części wkładu publicznego w ramach programu operacyjnego; państwo członkowskie bierze pod uwagę charakter i wagę nieprawidłowości oraz straty finansowe poniesione przez fundusze. Pojęcie nieprawidłowość, jak dalej wywodził Sąd, zostało zdefiniowane w art. 2 pkt 7 rozporządzenia i oznacza naruszenie przepisu prawa wspólnotowego wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym Unii Europejskiej w drodze finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu ogólnego. W dokumencie Wymierzanie korekt finansowych za naruszenie prawa

zamówień publicznych związane z realizacją projektów współfinansowanych ze środków funduszy UE wskazano jednoznacznie, że przy ustalaniu wysokości korekt finansowych za naruszenia przy stosowaniu prawa wspólnotowego w dziedzinie zamówień publicznych należy brać pod uwagę z jednej strony rodzaj lub stopień naruszenia, z drugiej zaś strony skutki finansowe naruszenia dla wydatków ze środków funduszy UE. Wysokość korekt finansowych powinna więc co do zasady odpowiadać wysokości szkody. Oznacza to brak obowiązku nakładania korekt finansowych za naruszenia, które mają wyłącznie charakter formalny i nie wywołują żadnych skutków finansowych. Za niewątpliwe w świetle tej regulacji uznał Sąd, że pozwany bezpodstawnie obciążył powódkę korektami finansowymi. Pomimo naruszenia przepisów ustawy o zamówieniach publicznych nie zachodziły podstawy do przyjęcia, że uchybienie polegające na wcześniejszym o zaledwie dwa dni umieszczeniu specyfikacji istotnych warunków zamówienia na stronie internetowej zamawiającego w stosunku do publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej stanowiło zdarzenie, które choćby potencjalnie mogło wywołać szkodę w budżecie wspólnotowym. W ocenie Sądu, działanie pracowników pozwanego przeprowadzających kontrolę u powódki cechował formalizm i biurokratyczne podejście do zagadnienia. Przesłuchani w sprawie świadkowie, wśród nich przeprowadzający kontrolę P. S. jednoznacznie wskazali, że nie można było określić wymiaru szkody wywołanej działaniem powódki, dlatego podstawą zastosowania korekty była potencjalna a nie rzeczywista szkoda. Działanie pozwanego ocenił Sąd jako sprzeczne z zapisami dokumentu Wymierzanie korekt finansowych za naruszenie prawa zamówień publicznych związane z realizacją projektów współfinansowanych ze środków funduszy UE, w którym wyraźnie wskazano, że punktem wyjścia dla ustalenia korekty finansowej powinno być ustalenie wysokości szkody, co oznacza brak obowiązku nakładania korekt finansowych za naruszenia, które mają wyłącznie charakter formalny i nie wywołują żadnych skutków finansowych. Nie znalazł Sąd podstaw do przyjęcia, że uchybienie regulacji Prawa zamówień publicznych, jakiego dopuściła się powódka mogło wyrządzić choćby potencjalną szkodę w budżecie unijnym. W rezultacie niezasadnego zastosowania przez pozwanego korekt finansowych powódka poniosła szkodę, gdyż zmuszona była z własnych środków częściowo sfinansować projekt objęty umową stron. W ocenie Sądu, powódka wykazała fakt powstania i rozmiar szkody oraz związek przyczynowy pomiędzy działaniem pozwanego a szkodą. Nie podzielił Sąd zarzutu co do braku legitymacji procesowej biernej po stronie pozwanego oraz zarzutu niedopuszczalności drogi sądowej. Podkreślił, że powódka nie skarżyła samego faktu nałożenia korekt finansowych lecz domagała się naprawienia szkody będącej konsekwencją zastosowania korekt. Przywołał regulację § (...) umowy stron, zgodnie z którą spory wynikające z realizacji umowy rozstrzyga sąd powszechny właściwy według siedziby instytucji zarządzającej. Na częściowe uwzględnienie zasługiwał natomiast, w ocenie Sądu, podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia. Przedawnieniu z upływem trzyletniego terminu uległo roszczenie powódki w części dotyczącej odsetek od kwoty 69 776,29 zł za okres od 26 maja 2011 r. do 7 lipca 2011 r. O kosztach procesu rozstrzygnął Sąd w oparciu o art. 100 k.p.c. obciążając pozwanego obowiązkiem zwrotu wszystkich kosztów a to wobec tego, iż powódka uległa tylko co do nieznaczej części swego żądania.

W apelacji pozwany zarzucił naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego, w szczególności pominięcie postanowień § (...) umowy o dofinansowanie projektu (...) System Informacji Przestrzennej z 27 października 2009 r., zgodnie z którymi pozwany był zobowiązany do wypłaty powódce dofinansowania jedynie w zakresie kosztów kwalifikowanych, tj. poniesionych zgodnie z przepisami prawa a zatem obowiązek pokrycia kosztów niekwalifikowanych spoczywał na powódce, a w konsekwencji błędne uznanie, że powódka poniosła szkodę a pozwany ponosi za nią odpowiedzialność na mocy przepisu art. 471 k.c., naruszenie art. 361 i 471 k.c. przez błędne zastosowanie i przyjęcie, że powódka poniosła szkodę przez częściowe sfinansowanie z własnych środków realizacji projektu w sytuacji, w której powódka ponosi odpowiedzialność za wydatkowanie środków z naruszeniem prawa, zatem pozwany przez brak refundacji części wydatków niekwalifikowanych nie wyrządził powódce szkody i nie może ponosić odpowiedzialności odszkodowawczej, naruszenie art. 363 § 2 k.c. przez niewłaściwe zastosowanie i zasądzenie odsetek od odszkodowania, naruszenie art. 2 pkt 7 i art. 98 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 w związku z art. 26 ust. 1 pkt 15a ustawy o zasadach prowadzenia polityki rozwoju poprzez błędną interpretację i niewłaściwą wykładnię pojęcia szkody rzeczywistej oraz szkody potencjalnej i przyjęcie, że pozwany jako instytucja zarządzająca regionalnym programem operacyjnym może odstąpić od wymierzenia korekty finansowej w przypadku stwierdzenia naruszenia przepisów dotyczących zamówień publicznych. W oparciu o te

zarzuty skarżący domagał się zmiany wyroku i oddalenia powództwa lub uchylenia wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenia od powódki kosztów postępowania apelacyjnego.

Powódka wniosła o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje :

Ustalenia faktyczne dokonane w sprawie przez Sąd Okręgowy są prawidłowe, znajdują oparcie w zebranych dowodach, należało je podzielić przyjmując za własne. Wbrew zarzutom apelacji, nie pominął ten Sąd żadnych istotnych okoliczności, zgromadzone dowody poddał ocenie, która odpowiada wymogom art. 233 § 1 k.p.c.

Niezasadnie zarzuca pozwany naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.

Przepis ten określa zasadę swobodnej oceny dowodów, zgodnie z którą sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału a zatem z uwzględnieniem wszystkich dowodów przeprowadzonych w postępowaniu, jak również wszelkich okoliczności towarzyszących przeprowadzeniu poszczególnych dowodów i mających znaczenie dla oceny ich mocy i wiarygodności.

Naruszenie tego przepisu może polegać na błędnym uznaniu, że przeprowadzony w sprawie dowód ma moc dowodową i jest wiarygodny albo że wiarygodności i mocy dowodowej jest pozbawiony. Prawidłowe postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania konkretnych zasad, które sąd naruszył i dowodów, przy ocenie których do naruszenia takiego doszło.

Według skarżącego, Sąd Okręgowy pominął treść przywołanych w apelacji postanowień zawartej przez strony umowy o dofinansowanie projektu „ (...) System Informacji Przestrzennej”. Wskazany w apelacji § (...) umowy zawiera definicję wydatków kwalifikowanych, § (...), po pierwsze, określa przedmiot umowy, wartość projektu, wysokość wydatków kwalifikowanych i wielkość udziału w nich środków funduszu i środków własnych beneficjenta, po drugie, zawiera zobowiązanie beneficjenta do pokrycia ze środków własnych wszelkich wydatków niekwalifikowanych oraz zastrzeżenie braku podstawy do zwiększenia kwoty dofinansowania w przypadku poniesienia przez beneficjenta wydatków kwalifikowanych w kwocie większej niż określona w umowie i zastrzeżenie o przeznaczeniu dofinansowania na realizację projektu, po trzecie, stawia warunek, że refundacji lub rozliczeniu wydatków podlegać mogą jedynie wydatki kwalifikowane, poniesione zgodnie z zapisami umowy oraz dokumentami programowymi i przepisami prawa, w § (...) umowy beneficjent zobowiązał się do realizacji projektu z należytą starannością, ponoszenia wydatków celowo, rzetelnie, racjonalnie i oszczędnie z zachowaniem zasady uzyskiwania najlepszych efektów z danych nakładów, zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i procedurami w ramach programu oraz w sposób, który zapewni prawidłową i terminową realizację programu oraz osiągnięcie celów zakładanych we wniosku o dofinansowanie, § (...) umowy dotyczy weryfikacji przekazanego przez beneficjenta wniosku o płatność, zobowiązuje instytucję zarządzającą do przedstawienia beneficjentowi pisemnej informacji w zakresie zatwierdzenia wysokości dofinansowania, która w przypadku wystąpienia rozbieżności między kwotą wnioskowaną przez beneficjenta we wniosku o płatność a wysokością dofinansowania zatwierdzonego do wypłaty, wynikającą w szczególności z uznania poniesionych wydatków za niekwalifikowane lub z korekt finansowych powinna zawierać uzasadnienie.

Jak słusznie wywodzi powódka w odpowiedzi na apelację, informacje pokontrolne, które stanowiły podstawę zastosowania korekt finansowych nie zawierały zastrzeżeń co do przynależności objętych wnioskami o płatność wydatków do grupy wydatków kwalifikowanych ani też pozwany w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie twierdził, że żądanie powódki dotyczy refundacji wydatków niekwalifikowanych.

Przyjęcie stanowiska prezentowanego w apelacji, według którego formalnej natury naruszenie przez powódkę prawa zamówień publicznych nakazuje uważać poniesione w ramach realizacji programu wydatki za niekwalifikowane prowadzić musiałoby do wniosku, że nie zachodziły w świetle umowy stron podstawy do dofinansowania projektu w jakiegokolwiek części. Na takim założeniu nie oparł się jednak pozwany, wbrew stanowisku które prezentuje w apelacji,

skoro dofinansowanie projektu realizował a z uwagi na stwierdzoną nieprawidłowość zastosował wskaźnikowo określoną korektę finansową zmniejszając kwotę dofinansowania przez ograniczenie kolejnych transz.

Nietrafnie zatem utożsamia apelacja dwie przyczyny odmowy (ograniczenia) dofinansowania w postaci uznania wydatków za niekwalifikowane oraz zastosowania korekty finansowej, podczas gdy powołane przez nią postanowienie § (...) umowy stron przewiduje alternatywnie rozbieżność między kwotą wnioskowaną do wypłaty a wysokością dofinansowania zatwierdzonego do wypłaty wynikającą bądź z uznania poniesionych wydatków za niekwalifikowane, bądź z zastosowania korekt finansowych.

Nieuprawniony jest zarzut naruszenia art. 2 pkt 7 i art. 98 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności i uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1260/1999 w związku z art. 26 ust. 1 pkt 15a ustawy z 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju.

Art. 98 rozporządzenia Rady (WE) z 11 lipca 2006 r. w ust. 1 stanowi, że państwa członkowskie w pierwszej kolejności ponoszą odpowiedzialność za śledzenie nieprawidłowości, działając na podstawie dowodów świadczących o wszelkich większych zmianach mających wpływ na charakter lub warunki realizacji lub kontroli operacji, lub programów operacyjnych oraz dokonując wymaganych korekt finansowych, w ust. 2 nakłada na państwa członkowskie obowiązek dokonywania korekt finansowych wymaganych w związku z pojedynczymi lub systemowymi nieprawidłowościami stwierdzonymi w operacjach lub programach operacyjnych, wskazuje, że korekty polegać mają na anulowaniu całości lub części wkładu publicznego w ramach programu operacyjnego a przy ich dokonywaniu państwo członkowskie powinno wziąć pod uwagę charakter i wagę nieprawidłowości oraz straty finansowe poniesione przez fundusze. W art. 2 pkt 7 rozporządzenie uznaje za nieprawidłowość jakiegokolwiek naruszenie przepisu prawa wspólnotowego wynikające z działania lub zaniechania podmiotu gospodarczego, które powoduje lub mogłoby spowodować szkodę w budżecie ogólnym Unii Europejskiej w drodze finansowania nieuzasadnionego wydatku z budżetu ogólnego.

Ustawa z dnia 6 grudnia 2006 r. o zasadach prowadzenia polityki rozwoju pośród zadań instytucji zarządzającej realizacją programów operacyjnych przewiduje w art. 26 ust. 1 pkt 15a ustalanie i nakładanie korekt finansowych, o których mowa w art. 98 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006.

Stwierdziwszy nieprawidłowość pozwany nie wydał decyzji przewidzianej w art. 207 ustawy z 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych lecz dokonał potrąceń wartości korekty z kolejnych płatności. W rezultacie przez wytoczenie powództwa cywilnego dochodziła powódka roszczeń wywodząc je z postanowień wiążącej strony umowy o dofinansowanie projektu.

Jako bezsporny ustalił Sąd Okręgowy fakt naruszenia przez powódkę przy realizacji projektu art. 42 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych. Zgodnie z tym przepisem, specyfikację istotnych warunków zamówienia udostępnia się na stronie internetowej od dnia zamieszczenia ogłoszenia o zamówieniu w Biuletynie Zamówień Publicznych albo publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej do upływu terminu składania ofert. Powódka specyfikację istotnych warunków zamówienia udostępniła na swojej stronie internetowej na dwa dni przed publikacją ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. Rozstrzygnięcie sprawy, wbrew stanowisku pozwanego, zależało od ustalenia, czy samo stwierdzenie tej nieprawidłowości, niezależnie od jej wagi i faktycznych skutków finansowych dla budżetu unijnego, uzasadniało rygor w postaci korekty finansowej przez niego zastosowanej.

Na tak postawione pytanie udzielić należało odpowiedzi przeczącej.

Umowa o dofinansowanie projektu „ (...) System Informacji Przestrzennej” zawarta przez strony, w brzmieniu nadanym aneksem nr (...) z 10 listopada 2011 r., przewidywała w § (...) możliwość zastosowania w przypadku naruszenia ustawy Prawo zamówień publicznych lub Wytycznych dotyczących udzielania zamówień korekt finansowych, a w celu ustalenia wysokości korekty uprawniała instytucję zarządzającą do posłużenia się „Taryfikatorem” lub Wytycznymi KE.

Według § (...) umowy stron, przez „Taryfikator” należy rozumieć dokument opracowany przez Ministerstwo Rozwoju Regionalnego pt. „Wymierzanie korekt finansowych za naruszenie prawa zamówień publicznych związane z realizacją projektów współfinansowanych ze środków funduszy UE”.

Pozwany nakładając na powódkę korektę finansową zastosował taryfikator.

Zgodnie z treścią dokumentu stanowiącego taryfikator, przy ustalaniu wysokości korekt finansowych należy brać pod uwagę z jednej strony rodzaj lub stopień naruszenia, z drugiej strony skutki finansowe naruszenia dla wydatków ze środków funduszy UE, wysokość korekt finansowych powinna co do zasady odpowiadać wysokości szkody, punktem wyjścia dla ustalenia wysokości korekty finansowej powinno być ustalenie wysokości szkody, oznacza to brak obowiązku nakładania korekt finansowych za naruszenia, które mają wyłącznie charakter formalny i nie wywołują żadnych skutków finansowych.

Słusznie stwierdził Sąd Okręgowy, że taki właśnie wyłącznie formalny charakter miała nieprawidłowość, której dopuściła się powódka.

Stwierdzenie konkretnej nieprawidłowości stwarza potrzebę oceny i miarkowania jej charakteru, znaczenia szkody, jaką wywołała lub mogłaby wywołać, w okolicznościach danej operacji lub programu. Nałożona korekta finansowa nie może być przy tym oderwana od stwierdzonej nieprawidłowości, ale adekwatna do niej i do sytuacji beneficjenta.

Analiza art. 2 pkt 7 i art. 98 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1083/2006 prowadzi do wniosku, że należy uwzględnić charakter i wagę nieprawidłowości oraz faktyczne straty finansowe poniesione przez fundusze.

W przypadku więc naruszenia przepisów o zamówieniach publicznych o charakterze rzeczywiście formalnym, które nie mogło mieć wpływu na wysokość rzeczywistej czy potencjalnej szkody należy odstąpić od nałożenia korekty finansowej.

W realiach stanu faktycznego sprawy brak jest podstaw do przyjęcia, że nieprawidłowość polegająca na udostępnieniu na stronie internetowej powódki specyfikacji istotnych warunków zamówienia na dwa dni przed publikacją ogłoszenia o zamówieniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej miała jakiegokolwiek skutki finansowe dla wydatków ze środków funduszy unijnych.

Pozwany nie podjął nawet próby wykazania, że stwierdzone uchybienie spowodowało lub mogło spowodować szkodę w budżecie unijnym.

W rezultacie stwierdzić należało, że pozwany niezasadnie zmniejszył wysokość kolejnych transz dofinansowania, tym samym nie zrealizował zobowiązania z umowy wiążącej go z powodową gminą. Ta okoliczność uzasadniała żądanie pozwu, które de facto dotyczyło spełnienia świadczenia pieniężnego wynikającego z umowy, czyli wykonania zobowiązania - art. 354 § 1 k.c. (por. wyrok SN z 23.01.2014 r., II CSK 251/13).

Chybiony w rezultacie jest zarzut naruszenia art. 361 i 471 k.c. oraz art. 363 § 2 k.c.

Dokonując potrąceń wartości niesłusznie zastosowanych korekt finansowych z kolejnych transz wypłaconych powódce w dniach 26 maja 2011 r., 11 sierpnia 2011 r. i 25 marca 2012 r., pozwany popadł w opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego z umowy, co uzasadniało zasądzenie odsetek ustawowych w oparciu o art. 481 § 1 i 2 k.c.

Z przytoczonych względów uznając apelację za bezzasadną Sąd odwoławczy oddalił ją działając z mocy art. 385 k.p.c. O kosztach postępowania apelacyjnego orzekł po myśli art. 98 § 1 i 3 k.p.c. obciążając pozwanego, jako stronę przegrywającą, obowiązkiem zwrotu powódce, na jej żądanie, opłaty za czynności pełnomocnika, określonej według stawki z § 13 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.

SSO Tomasz Tatarczyk SSA Ewa Tkocz SSA Joanna Kurpierz